

SPERANȚA

octombrie 2018

anul 5, Nr. 55

FACEȚI DRUM CELUI CE ÎNAINTEAZĂ PRIN CÂMPII

Păstor Alexandru Bodor

**NU EXISTĂ TRANSFORMARE FĂRĂ DE
ASCULTARE - Păstor Dorel Brândăș**

EMIGRANȚI ÎN AUSTRALIA

Sami Rețe

NEVOIA DE TREZIRE

MIHAI BORZE

INTEROGATORIU

Silvia Tărniceriu

Cu Dumnezeu, cu oamenii lui Dumnezeu, pentru oameni!

Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia

Upper Wentworth Falls 3, NSW, Australia

Echipa de consilieri spirituali

Gelu Bondor, Biserica Adelaide
Dorel Brândaș, Biserica Harul
Ioan Bușan, Biserica Perth
Teofil Ciortuz, Prima Biserică Baptistă Română
Daniel Cârpean, Biserica Harul
Marin Cucuian, Biserica Maranata
Cornel Ghiță, Biserica Maranata
Daniel P. Nicolici, Biserica Speranța

Echipa editorială

Constantin Oprănescu, Ioan Ciobotă – Radio Vocea
Evangheliei Timișoara, Aneta Oprănescu.
Consultant tehnic, expediere email și facebook:
Adrian Buzgău. Telefon: 0433766376

Pentru detalii, corespondenții

Adrian Buzgău, Biserica Maranata 0433766376
Aurel Coța, Biserica Philadelphia 0419925990
Gheorghe Bedreag, Biserica Maranata 0490345608
Cristina Hanciu, Biserica Speranța
bsperantamelb@gmail.com
Iacob Cerbu, Prima Biserică Baptistă 0425295401
Leon Curelușa, Biserica Betania 0414333225
Lidia Crișan, Biserica Perth 08 93494561
Viorel Sabou, Biserica Adelaide 08 83878393
Sarah Văran, Biserica Harul 0401754759

Costul unui abonament pe un an este de \$40.00 +
cheltuieli de transport.

CONT NOU: Romanian Speranta Association Inc.
National Australia Bank
BSB - 083214
CONT Nr. – 879530941

Adresa Redacției: 35 Reid Street, Brown Hill, 3350 Vic;
ph. 0423659724, email: sperantaaus@gmail.com

MOTTO:

*Te rog fierbinte, înaintea lui Dumnezeu și înaintea lui
Cristos Isus, care are să judece viii și morții, și pentru
arătarea și Împărăția Sa:*

*propovăduiește Cuvântul, stăruie asupra lui la timp și
ne la timp, mustă, ceartă, îndeamnă cu toată
blândețea și învățătura.*

*Căci va veni vremea când oamenii nu vor putea să
sufere învățătura sănătoasă, ci îi vor gândi urechile
să audă lucruri plăcute și își vor da învățători
după poftele lor.*

*Își vor întoarce urechea de la adevăr și se vor
îndrepta spre istorisiri închipuite.*

*Dar tu fii treaz în toate lucrurile, rabdă suferințele, fă
lucrul unui evanghelist și împlinește-ți bine slujba.*

2 Timotei 4:1-5

**NU AȘTEPTA DE LA CĂSNICIE ȘI PRIETENI CEEA CE
NUMAI DUMNEZEU POATE SĂ FACĂ.**

Păstor David Lavric

În societatea care se îndoiește de prezența Lui Dumnezeu, ceea ce în mod normal se așteaptă de la Dumnezeu, acum, se așteaptă de la o dragoste romantică și de la orice relație în general. Așa ajungem să ne idolatrizăm familiile și partenerul, prietenii și copiii. Așa ne facem nouă rău și celor dragi nouă. Așteptările noastre îi vor sufoca pe cei de lângă noi. În societatea în care așteptăm de la relații ceea ce numai Dumnezeu poate și este în stare să facă, avem urgentă nevoie ca toți cei de lângă noi să fie de succes pentru că binele nostru depinde de reușitele lor. Așa îi transformăm pe ei în sursa împlinirii, a sensului și a fericirii noastre și mai apoi în motivul agoniei și a disperării noastre.

Nu-ți iubi mai puțin familia și prietenii, ci iubește-L pe Dumnezeu mai mult. Inima este controlată de iubire. Inevitabil ce iubim cel mai mult își va spune cuvântul. Niciodată nu vom putea iubi sănătos pe cei care ne sunt dragi dacă nu-L iubim pe Dumnezeu mai mult. Numai iubirea față de Dumnezeu ne va ajuta să nu idolatrizăm tot ce poate fi iubit. Numai iubindu-L pe Dumnezeu învățăm să iubim.

Să nu ne transformăm acum noi înșine în Dumnezeu pentru cei de lângă noi. Mă însăpăimântă oamenii care promit mult și care își doresc o relație în care nici Dumnezeu nu mai încapă. La un moment dat, Dietrich Bonhoeffer spunea ceva de genul următor: „Nu lua locul lui Dumnezeu într-o relație, lasă-i celuilalt suficient spațiu ca să fie aproape de Dumnezeu”.

Pericolul este același pentru toți. Când prezența lui Dumnezeu este îndoielnică în viața noastră, așteptăm de la alții ceea ce numai Dumnezeu poate să facă. Să rămânem ceea ce am fost creați să fim. Să rămânem oameni și să acceptăm că ceea ce numai Dumnezeu a putut să facă rămâne în continuare ceea ce numai Dumnezeu poate să facă și va face.

Cel ce înaintează prin câmpie este Domnul nostru Isus Cristos și avem aici o însărcinare - să facem drum Celui ce înaintează prin pustie. Ioan Botezătorul spunea: „*Pregățiți calea Domnului, neteziți-I cărările*”. Oare și astăzi Domnul Isus are nevoie de pregătitori de drum? Și dacă e nevoie, cine ar trebui să fie aceia pentru care este făcută această invitație? Dacă nouă ne sună această invitație, oare cum am putea noi să fim pregătitori de drum pentru Cristos?

În traducerea maghiară, limbă în care eu predic în mai multe Biserici, „*Faceți drum Celui care înaintează prin câmpii*”, se citește: „*Faceți drum Celui ce vine prin pustiu*”. Eu am luat de bună această traducere pentru că acolo unde nu a ajuns Domnul Isus Cristos, în viața în care nu a ajuns, în familia în care Domnul nu a ajuns, în națiunea în care nu a ajuns Domnul, este un pustiu spiritual. Noi știm că viața însăși fără Cristos este o viață pustie. Și ce găsim în pustiu, frații mei? Secetă, pustiu este fără roade. Așa este viața unui om fără Cristos.

Oamenii care umblă prin pustiu, se pot opri în călătoria lor prin pustie sperând să găsească o oază de verdeață, de viață. Chiar li se pare că văd această oază, care până la urmă se dovedește a fi o iluzie fabricată de temperatura ridicată, iluzie pe care noi o numim „*fata morgana*”, sau „*miraj*”. Dar acesta este un joc de lumini ale razelor soarelui, care te înșală. Frați și surori, iubiți tineri, vă rog să fiți atenți la cuvintele acestea: „*te înșală*”. Lumea aceasta este plină de asemenea jocuri de lumini, de asemenea înșelăciuni, oferte, promisiuni înșelătoare. Așa este lumea, e pustie, plină de iluzii *Fata Morgana*, dar atunci când ai impresia că ai pus mâna pe sursa fericirii în viață, atunci vezi că te-ai înșelat.

Așa este viața în lumea aceasta, și dați-mi voie să vă mărturisesc că am trecut și eu, în tinerețe, prin această situație. Am crescut în familie de bapțiști, părinții mei m-au crescut în Biserică. Acolo am învățat cântări, poezii, mergeam în diferite locuri unde se adunau copiii Domnului. Eram obligat de părinți să învăț versete biblice, mergeam la școala duminicală. Făceam acestea pentru că așa mi-au poruncit părinții, dar eu n-am găsit nimic care să mă facă fericit în Biserică. Mergeam din sat în sat la anumite serbări creștine. Când veneam acasă frații, mei vorbeau pe drum: „*Așa m-am simțit... ca-n Cer, așa bucurie am avut!*”. Eu veneam după ei și mă gândeam: „*Ce baliverne vorbesc ăștia?! Eu n-am simțit ce au simțit ei, n-am simțit nimic, abia am așteptat să se termine și să mergem acasă*”. Când auzeam cântarea: „*O, cât mă simt de fericit, că am Mântuitor*”, ziceam că asta e propagandă baptistă, ca la comuniști care ziceau că oamenii sunt fericiți, Raiul pe pământ. Vorbă goală... Eu nu simțeam

fericirea. Până am trăit o experiență care mi-a schimbat viața.

Odată, am auzit Cuvântul lui Dumnezeu care mi-a străpuns inima, aveam aproape 17 ani. Cuvântul mi-a străpuns inima, am început să plâng. Toți plecaseră de la Biserică, și în Biserică noastră mică, de la Pedreu, nu erau bănci, erau lavițe, și jos era pământ. Eram singur, mi-am pus genunchii jos, pe pământ, și am început să plâng și să mă rog: „*Doamne, ai milă de mine, Doamne, sunt un om pierdut, sunt un păcătos, Doamne scapă-mă, eliberează-mă*”. Până atunci, eu nu m-am rugat așa niciodată. Sigur că cei care m-au văzut dinafară, cei din jur, nu mă vedeau așa de păcătos, dar eu mă vedeam un păcătos pierdut și am crezut că dacă Dumnezeu nu mă iartă și nu mă eliberează, mă duc direct în iad. Dumnezeu a avut milă de mine, m-a eliberat, și atunci mi s-au deschis ochii, am început să văd și să simt prezența lui Dumnezeu, iertarea lui Dumnezeu, bucuria iertării, pacea lui Dumnezeu și bucuria părtășiei cu Dumnezeu.

Atunci am zis: „*Bapțiștii ăștia au dreptate. O, cât mă simt de fericit că am Mântuitor. Este fericire, bucurie, o viață schimbată, este naștere din nou. Există această posibilitate dacă vii zdrobit, păcătos în fața lui Dumnezeu. El te eliberează, El te iartă și te mântuiește*”.

Cristos vrea să intre în viața ta, ai nevoie de El. Lasă-L să intre în inima ta și să vezi ce miracol va face. Pustia se va transforma într-un loc minunat, nefericirea în fericire. El va aduce pacea în viața ta, bucurie, nădejde, pentru că El te-a născut din nou la o nădejde vie. Modul de viață se va schimba. Asta vrea să facă Domnul Isus cu fiecare. Dar pentru asta noi trebuie să-l facem drum. Cum putem să-l facem drum? El nu intră în inima unui om cu forța.. Isus bate la ușa inimii tale, dar El nu intră cu forța, intră numai dacă îi deschizi ușa.

Mesajul lui Dumnezeu este: **Fă drum, deschide-ți ușa inimii pentru Cristos**. El poate să facă minuni în viața ta. Ușa inimii tale numai tu o poți deschide, lasă-L să intre în inima ta. Nu este destul să ne naștem în familii creștine, nu este destul să creștem în Biserică, să ne rugăm, chiar să predicăm, nu este destul... Trebuie să ne naștem din nou, lăsându-L pe Isus să intre în inimă.

ATLANTA, 2018 - CEA DE-A 106-A CONVENȚIE A ASOCIAȚIEI BAPTISTE ROMÂNE DIN SUA ȘI CANADA

Păstor Ionel Tuțac

Credincioșii bapțiști români din America și Canada s-au adunat în aceste zile la Atlanta pentru a participa la cea de-a 106-a Convenție a Asociației Baptiste Române. A avut loc și alegerea noului comitet de conducere al Asociației, președinte al acesteia fiind ales păstorul Ovidiu Rauca, din San Francisco.

La Convenție au fost prezenți mai mulți păstori din România, printre ei numărându-se: Viorel Iuga - președintele Uniunii Baptiste, Daniel Mariș - rectorul Institutului Teologic Baptist din București, Ionel Tuțac - vicepreședintele Comunității Baptiste Timișoara, Sorin Bădrăgan - secretarul Comunității Baptiste București.

Un element aparte al acestui eveniment a fost sărbătorirea a 100 de ani de viață a păstorului Petru (Pitt) Popovici. Au vorbit despre viața lui păstorii Daniel Brânzei și Valentin Popovici, fiecare dintre ei subliniind caracterul extraordinar al acestui slujitor al lui Dumnezeu. Prin predicile sale, prin cărțile scrise, prin emisiunile radio și prin susținerea proiectelor misionare, fratele Pitt a influențat viața multor români.

La finalul serviciului de închinare de sâmbătă seara, păstorul Petru Popovici a vorbit despre felul în care Dumnezeu l-a mântuit la vârsta de 12 ani, dar a și rememorat câteva evenimente din viața lui de slujire. Fratele a subliniat și cu acest prilej că el a fost doar un sclav al lui Dumnezeu, iar meritul pentru întreaga sa slujire pastorală este al lui Dumnezeu.

Cu acest prilej a fost lansată cartea: *Cetățean a două țări și al cerului* - frânturi din lucrarea și viața fratelui Pitt Popovici, scrisă de Camelia Siminescu.

La evenimentul desfășurat la Atlanta l-au onorat pe Dumnezeu prin cântare diferite grupuri muzicale: cor mixt, cor bărbătesc, fanfară, orchestră, cor de tineri, echipe de laudă și închinare.

A fost o sărbătoare românească frumoasă, un prilej de întâlnire a românilor de pe continentul nord-american, o ocazie de a-L glorifica pe Dumnezeu și de a învăța din Cuvântul Său.

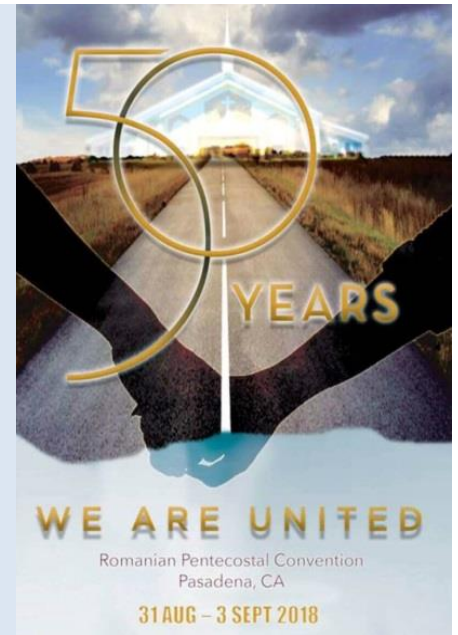
Sursa: <https://barzilaiendan.com>

Conform unei bune tradiții, Convențiile românilor pentecostali și baptiști se salută una pe cealaltă. Ambele se desfășoară în același weekend de la începutul lunii Septembrie. Vă împărtășesc textul trimis de păstorul Lazăr Gog, gazda Convenției pentecostale din Los Angeles:

Suntem în mijlocul sărbătoririi a 50 de ani de istorie a Convenției Bisericilor Pentecostale Române din SUA și Canada. În numele Convenției noastre și al meu personal, vă felicităm pentru Convenția Bisericilor Baptiste Romane pe care o celebrați în acest weekend în Atlanta.

De asemenea, îl felicităm pe fratele Petru Popovici cu ocazia împlinirii a 100 de ani. Glasul dânsului, pe care-l ascultam, copil fiind, la Radio Europa Liberă și Monte Carlo, mi-a mângâiat inima și m-a ajutat să cresc în cunoașterea Domnului și a Scripturilor. Acum, când și eu sunt în prag de a împlinii 64 de ani, nu am decât cuvinte de mulțumire către Domnul nostru Isus Cristos pentru slujitorii credincioși care au fost o binecuvântare pentru noi, cum este încă fratele Popovici. Domnul să-l umple de îndurarea Lui și să-l îmbrace în continuare cu Harul Său.
Dr. Lazăr Gog

RUGĂCIUNEA ȘI UNITATEA ÎN RUGĂCIUNE

Păstor Cornel Avram, Președintele Uniunii Bisericilor Pentecostale din SUA și Canada

Rugați-vă neîncetat. Mai mult decât un timp de părtășie cu Tatăl, rugăciunea este un stil continuu de viață, rugăciunea e strigătul sufletului, e respirația sufletului. Rugăciunea e adorarea Împăratului nostru, e închinarea în Duh și în Adevăr, sinceră și curată. Rugăciunea e mijlocire pentru sfinți, e momentul în care ne coborâm pe genunchi ca să atingem cerul, e moștenirea și e modelul de viață așezat de eroii credinței. Rugăciunea e ultima suflare a credinciosului care urmează să se întâlnească cu Cerul.

„Dacă poporul Meu, peste care este chemat Numele Meu, se va smeri, se va ruga și va căuta Fața Mea, și se va abate de la căile lui rele, îl voi asculta din Ceruri, îi voi ierta păcatul și-i voi tămădui țara” (2 Cronici 7:14).

ÎNTÂLNIRE PE GOLGOTA

„Atunci L-a dat în mâinile lor, ca să fie răstignit. Au luat deci pe Isus, și L-au dus să-L răstignească.

Isus, ducându-și crucea, a ajuns la locul zis al Căpățanii, care în evreiește se cheamă Golgota” (Ioan : 19:16-17).

De ce „Întâlnire pe Golgota?”. Fiindcă Golgota este cel mai potrivit loc de întâlnire din viața tuturor oamenilor. Golgota este un deal, care odinioară era lângă Ierusalim, iar astăzi este înglobat în interiorul orașului. Pe acest deal a fost răstignit Domnul Isus.

Golgota ne aduce aminte că acolo s-a arătat cea mai grozavă ură din partea omului, dar și cea mai mare iubire din partea lui Dumnezeu.

Pe când omul, cu ura lui nesăbuită, își adunase toate puterile pentru a țintui pe cruce pe singurul Fiu a lui Dumnezeu, Domnul Isus Cristos, Dumnezeu, prin această jertfă, a pregătit pentru om mijlocul de scăpare și iertare de păcate.

Nu putem trece așa de ușor peste ura venită din partea omului și dezlănțuită asupra Domnului Isus.

Știm că în spatele urii dezlănțuite era vechiul vrășmaș - diavolul. El este inspiratorul urii, iar la Golgota spera că va termina o dată pentru totdeauna cu Cel ce a venit să-i nimicească planurile. Ura dezlănțuită acolo se aseamănă cu cele ce citim în Psalmul 42: „un val cheamă un alt val...”.

Să ne gândim la mâinile nemiloase care L-au prins și L-au legat pe Mântuitorul! Pe drum, de la Sinedriu la dregătorul Pilat din Pont, și apoi acolo, L-au lovit cu pumnii peste față. Pe urmă L-au biciuit, trăgând brazde adânci pe spatele Său. Era împlinirea profeției: „*Plugarii au arat pe spinarea mea, au tras brazde lungi pe ea*” (Psalmul 129:3).

Apoi l-au pus crucea grea pe spate și au pornit spre înălțimea ce se numește Golgota. Istovit de puteri, Domnul Isus urca spre Golgota .

Pe când ieșea afară din cetate, au întâlnit pe un om din Cirene, numit Simon și l-au silit să ducă crucea Domnului Isus. Când au ajuns la locul acela, și-au pregătit uneltele pentru răstignire.

Oameni plini de ură au luat ciocanul și, lovind cu el piroanele, au făcut să curgă sângele din mâinile și din picioarele Mântuitorului. Pentru orice om cu judecată este un lucru de neînțeles să-ți răstignești Binefăcătorul. Era culmea urii dezlănțuite împotriva Domnului Isus.

„Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedeapsa, care ne dă pacea, a căzut peste El și prin rănilor Lui suntem tămăduiți (Isaia 53:5).

<https://speranta40.blogspot.com>

Pe Golgota

Valentin Popovici

Pe Golgota, pe-o cruce grea,
A stat un om fără de vină.
Șiroaie sângele-i curgea,
Și-atâta jale se citea
Pe fața Lui divină!

Pe lemnul crucii atârnat,
Cu părul smuls de mâini barbare,
Grozave chinuri a răbdat
Și nimeni nu L-a mângâiat
În patimile-amare.

Și nimeni nu l-a scos un spin,
Din fruntea Lui îndurerată,
Ci singur suspina străin,
Sub tristul cerului destin,
Pe-o cruce-nsângerată.

Sfârșit sub greul cât a dus,
El capul datu-l-a-ntr-o parte.
A plâns, a plâns acolo sus
De jalea celor ce s-au dus
Pe-a lumii căi deșarte.

Tu, omule, ce treci fugar
Prin lumea asta mare,
Ridică-ți ochii spre Calvar,
La Cel ce-a suferit amar,
În spasmele durerii!

Căci Cel ce-atunci a fost scuipat,
Și răstignit fără de vină,
În locul tău a sângerat,
Crezând în El vei fi-nălțat,
În Țara de lumină!

Păstor Merlin R. Carothers

1924 - 2013

Merlin R. Carothers este autorul mai multor cărți despre subiectul laudării lui Dumnezeu. Cărțile sale sunt traduse în 53 de limbi și au fost tipărite în peste 17 milioane de exemplare. În timpul celui de-al doilea război mondial, a servit ca parașutist, pilot, expert în explozive, locotenent colonel și gardian personal al președintelui Eisenhower. Mai târziu s-a întors în armată ca și capelan. De atunci el a devenit evanghelist și predicator, și a vestit Evanghelia la milioane de oameni în SUA și în întreaga lume.

„A lăuda pe Dumnezeu înseamnă să ne exprimăm acceptarea la ceva ce Dumnezeu permite să ni se întâmple. Așa că, atunci când Îl laudăm pe Dumnezeu pentru situații dificile, cum ar fi boală sau dezastru, înseamnă că acceptăm toate acestea ca parte a planului lui Dumnezeu de a ne dezvălui dragostea Lui perfectă pentru noi”.

Merlin R. Carothers

Unul dintre cele mai subtile păcate cu care ne confruntăm este cel de a privi cu ochi critic pe semenii noștri. Această atitudine poate cauza mari necazuri, poate duce la divorț, la despărțirea copiilor de părinți, la separarea unei întregi comunități. Unii oameni se îmbolnăvesc fizic datorită permanentelor învinuiri care li se aduc. Unii devin bolnavi mintal, alții se refugiază în alcoolism, droguri, nu se mai controlează la mâncare, devin singuratici, se consideră oameni ratați, deoarece li s-a spus mereu și mereu că tot ceea ce fac nu este bine.

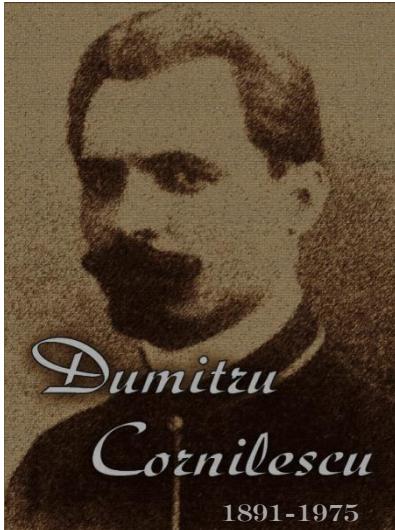
Întreaga noastră societate este marcată de această otrăvă - critica. Și cei care critică pe alții se scuză că o fac spre folosul semenului lor, pe motivul că trebuie să spunem adevărul. Isus a considerat aceasta păcat. Într-o anumită împrejurare a spus: *„Cine dintre voi este fără păcat, să arunce cel dintâi cu piatra în ea” (Ioan 8:7)*. O atitudine critică sau cuvinte de învinuire pot distruge pe cineva ca și cum ar fi ucis cu pietre.

Criticismul este de asemenea dăunător și pentru cei care-l practică. Cu cât vorbim mai mult despre păcatele și greșelile altora și încercăm să-i punem pe calea dorită de noi, cu atât mai mult devenim noi înșine vinovați. Asta pentru că noi vedem paiul din ochiul altuia și nu vedem parul din ochiul nostru. Numai când îl vom lăsa pe Dumnezeu să ne limpezească vederea, numai atunci noi îl vom putea ajuta pe aproapele nostru. Numai în această ordine putem fi de folos.

Dacă admitem că avem o atitudine critică, acesta este primul pas spre eliminarea parului din ochi. Dar asta nu este așa de simplu și ușor. Spiritul critic este impregnat în cei mai mulți dintre noi. Când ne uităm la alții, primul gând care ne vine în minte este, de obicei, unul negativ. Tindem să credem că alții au mai multă nevoie de iertarea lui Dumnezeu decât avem noi. Asta este un semn sigur că o bârnă critică iese în relief din ochiul nostru. Dincolo de cercul nostru intim familial și prieteni apropiați, deseori ne ascundem gândurile critice în spatele cuvintelor măgulitoare adresate celor ce nu ne plac. *„Oamenii își spun minciuni unii altora, pe buze au lucruri lingușitoare, vorbesc cu inimă prefăcută” (Psalm 12:2)*. Imaginați-vă că toți oamenii cu care vorbiți ar vedea pe un ecran toate gândurile pe care le aveți despre ei. Imediat atitudinea critică ar fi demascată.

Nicăieri nu se vede mai bine dezastrul provocat de atitudine critică decât în casele care au fost afectate de acest spirit rău și s-au distrus datorită vorbelor rele și a atitudinii devastatoare. De obicei îi rănim mai mult pe cei pe care pretindem că îi iubim mai mult. În fiecare zi aud de la alți oameni cum se plâng de propria lor familie. Răspunsul meu este: *„Dumnezeu vrea să-ți vindece familia și vrea să înceapă chiar cu tine, dacă vei înceta cu învinuirile și vei începe să dai slavă și mulțumire pentru familia pe care o ai, așa cum este ea”.*

Atitudinea noastră critică trebuie considerată păcat. Trebuie să ne cerem iertare și să încredințăm Domnului gândurile și vorbele noastre. El ne poate umple inima de dragoste pentru cei care au fost ținta criticilor noastre. Când gânduri de judecată vin în mintea noastră, trebuie să ne împotrivim lor și, așa cum spune apostolul Pavel: *„tot ce sete adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună, și orice laudă, aceea să vă însuflețească” (Filipeni 4:8)*.

Acum greutatea era că eram singura persoană care începuse o viață nouă în felul acesta. Citisem și alte cărți care întăreau cele de mai sus. Dar erau... cărți. Așa că am început să mă gândesc: „*viața asta e foarte frumoasă, dar cine știe dacă nu e numai o închipuire a mea, fiindcă am căpătat-o numai prin citirea și cercetarea Bibliei!*”. Dar acum fiecare verset mi se înfățișa într-o lumină nouă. Și versetul acesta din Filipeni 4 mi-a venit în minte: „*În orice lucru aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu prin rugăciuni și cereri*”. „Doamne”, am zis eu, „nu pot să spun că sunt un necredincios. Cred orice lucru din Cuvântul Tău, dar nu știu dacă sunt pe calea cea bună. Însă dacă îmi dai prilej să văd un alt suflet venind la Tine, în același fel, voi fi deplin încredințat că sunt pe calea cea bună.”

M-am rugat. După trei luni, m-am pomenit, într-o dimineață, cu doi tineri de la Școala Militară din Botoșani, care m-au întrebat cum pot să fie pregătiți pentru moarte. „Fiindcă”, ziceau ei, „trebuie să plecăm în curând pe front și cine știe dacă nu vom muri! Și trebuie să spunem adevărul că nu suntem gata de moarte. Dumneavoastră, ca

preot, trebuie să știți cum poate fi cineva pregătit pentru moarte”. „Da”, am zis eu, „bine că ați venit acum, fiindcă dacă ați fi venit acum trei luni, n-aș fi putut să vă răspund la această întrebare. Domnul Cristos a murit pentru păcatele voastre și, dacă luați pentru voi acest fapt și vă dați viața și inima în mâna Lui, aveți iertarea păcatelor chiar în această clipă. Iar dacă vă duceți pe front și muriți, Mântuitorul vă așteaptă să vă primească la El. Dar dacă vă veți întoarce, veți avea de făcut ceva pentru el și anume să spuneți și altora cum pot fi pregătiți pentru moarte”. S-au bucurat de această veste. Au primit-o îndată și s-au întors la cazarmă, spunându-le celorlalți că sunt mântuiți și că păcatele le sunt iertate. Unii i-au luat în râs, alții doreau să mai audă despre așa ceva. Duminica următoare, au mai venit cu alții și le-am spus adevărul și lor. Unii din ei s-au hotărât pentru Domnul și, după câțeva vreme, era un număr destul de mare de suflete, cu care petreceam fiecare duminică după masă împreună, de la ora două până pe la nouă seara.

Aveam mult timp la dispoziție, așa că am simțit nevoia unei schimbări. Fiindcă toți eram tineri, ne-ar fi plăcut să cântăm, dar nu știam ce să cântăm. Cântece din lume nu puteam cânta, iar cântări creștinești nu aveam nici una. Dar, printre cărțile pe care le comandasem la început, era și o carte de cântări. M-am uitat prin ea și am văzut că erau foarte frumoase, într-adevăr. Păcat că erau în altă limbă, nu în românește. Acum însă obișnuiam să mă duc la Mântuitorul cu toate problemele și l-am zis: „*Mântuitorule, vezi în ce greutate mă aflu. Eu nu sunt un mare muzicant, dar Tu poți să-mi dai putere să traduc câteva cântări!*”. M-am rugat astfel mai multă vreme, apoi am încercat, și, după multă trudă, am tradus o cântare și apoi altele. În duminica următoare, când au venit tinerii la mine, le-am spus că toate trebuie să se înnoiască în viața cea nouă, chiar și cântarea. Ca urmare, am început să le cânt cântarea pe care o tradusesem. Le-a plăcut foarte mult și, la ultima strofă, au început toți să cânte. Am cântat timp de o oră, încât au învățat cântarea pe dinafară, apoi s-au întors la cazarmă și au cântat-o și acolo. Mulți din camarazii lor au început să zică: „*Asta-i frumos, aceștia se duc și petrec cu muzică duminica. Trebuie să ne ducem și noi la petrecere*”. Au venit să petreacă și mulți dintre ei s-au hotărât pentru Domnul. Așa a fost începutul.

Câteva fapte izbitoare au făcut să se întindă mișcarea

Una dintre ele a fost întoarcerea la Dumnezeu a unui necredincios. Era un tânăr cult, dar care nu credea în nimic. Prietenii noștri, la început, doreau să-l facă și pe el să vină să audă Evanghelia, dar el nu voia. Unul dintre cei care s-au hotărât pentru Dumnezeu s-a îmbolnăvit. Doctorul i-a spus să mănânce miere, dar miere nu se găsea în oraș în timpul războiului. El și-a adus aminte că la mine mâncase miere la ceai. L-a rugat pe prietenul lui necredincios să vină la mine și să-i aducă puțină miere. Necredinciosul nu voia să vină, căci zicea: „*Omul acela își are părerea lui, eu le am pe ale mele, și nu vreau să mă cert cu el*”. Dar prietenul lui i-a zis: „*Dacă tu n-ai aduci vorba de credință, el nu începe*”. „A, dacă e așa”, a zis el în cele din urmă, „am să mă duc”.

A venit, și a mai luat un alt prieten cu el. „Fiindcă” zicea el, „cine știe, poate că ajungem la ceartă din cauza părerilor noastre deosebite și măcar să fim noi doi, iar el unul”. Când au venit, am început să vorbim despre toate: cum e vremea, cum merge războiul, etc., dar nici vorbă despre credință. Prietenul lui, care nu știa nimic despre hotărârea camaradului său, și-a zis:

„Suntem în casa unui preot. Vorbim despre toate, numai despre religie nu. Nu este frumos. Trebuie să vorbim puțin și despre credință, chiar dacă nu credem”. Și a început să spună că „acum lumea nu mai crede în nimic”. Fără îndoială, m-am folosit de prilejul acesta și am început să vorbesc despre Evanghelie. Necredinciosul s-a supărat foc. A început să-mi spună o mulțime de lucruri neplăcute. Eu am așteptat până s-a liniștit și apoi am început să vorbesc despre Mântuitorul. El a ascultat foarte liniștit și, la urmă, a zis doar atât: „De ce nu ni se spun astfel de lucruri la școală?”. „Pentru că”, am zis eu, „n-au trecut prin ele și nu le au”. Lui îi plăcea să citească. I-am dat o

carte și l-am rugat să vină duminica viitoare și să-mi spună dacă i-a plăcut.

În duminica viitoare, când a venit, l-am întrebat despre carte. A spus că i-a plăcut foarte mult și că tot ce a găsit în ea era foarte adevărat. „Dacă e adevărat”, i-am zis eu „trebuie să iei o hotărâre”. „Am și luat-o”, a răspuns el. „Ce hotărâre?” l-am întrebat eu nerăbdător. „M-am hotărât pentru Domnul Cristos”. Ce bucurie pe noi, mai ales că el avea oarecare trecere printre tovarășii lui, ca unul care era citit. El, prin pilda lui, i-a adus și pe alții.

Aveam și un foarte bun muzician, care a pregătit un cor. Într-o zi, el era la carceră și citea o carte despre rugăciune. Un prieten al lui l-a văzut și a început să rătă de el. Apoi, a zis: „Dacă este adevărat că prin rugăciune se poate face atât de mult, roagă-te ca diseară pe la ora șase să-mi dea drumul din carceră și să mă duc la Iași. Atunci am să mă întorc și eu la Domnul”. Muzicianul și-a zis: „De ce n-ar putea face Dumnezeu lucrul acesta? Doar este spre Slava Lui”. Apoi a zis prietenului său: „Dorința ți se va împlini”. Apoi s-a retras pentru câteva minute, s-a rugat într-un colț și a început să citească mai departe.

Spre marea mirare a celorlalți, pe la șase seara, a venit un soldat și a zis: „L. este liber și are ordin să plece îndată la Iași”. Ce răsunet a avut această întâmplare în cazarmă! Fiecare a știut de ea. Duminica viitoare, și mai mulți au venit să audă vestea Evangheliei. Așa a început mișcarea. (va urma)

BISERICA BAPTISTĂ MARANATA, MELBOURNE

Duminică 16 Septembrie 2018 am fost vizitați de fratele păstor Ilie Martinovici care păstorește Cornerstone Baptist Church din Sydney. Fratele Ilie Martinovici a predicat Cuvântul la serviciul de dimineață cât și la cel de seară din Romani, capitolul 1.

Fr. Ilie Martinovici a lucrat 10 ani, împreună cu o echipă de traducători, la o nouă traducere a Bibliei, care aduce îmbunătățiri limbajului arhaic aflat în unele locuri din traducerea Cornilescu.

Adrian Buzgău

Păstor Ilie Martinovici

ZI DE SĂRBĂTOARE LA BISERICA PENTICOSTALĂ PHILADELPHIA

Ziua de 23 Septembrie a fost pentru BPR Philadelphia o zi deosebită. Pe lângă faptul că ne-am închinat înaintea lui Dumnezeu prin rugăciune, cântare și ascultarea Cuvântului sfânt, am avut bucuria de a primii cinci noi membri care și-au exprimat dorința de a se alătura Bisericii locale, care a ajuns astfel la 371 membri botezați.

La Serviciul divin de dimineață au fost primiți patru noi membri iar la Serviciul divin de seară încă un nou membru. Ceremonia de primire a fost oficiată de păstorul Gabi Izsak (păstor coordonator), Nelu Greab (secretarul Bisericii), iar rugăciunile de binecuvântare au fost rostite de către păstorul Doru Mureșan (dimineața) și Diacon Ilie Horvat (seara).

Mulțumim lui Dumnezeu pentru harul Său și pentru purtarea Lui de grijă. Ne rugăm Domnului pentru fiecare membru, pentru fiecare familie a Bisericii și pentru toți cei dragi ai noștri, ca atunci când Domnul va veni în vederea Răpirii Bisericii, toți să plecăm spre destinația finală a celor credincioși, Împărăția lui Dumnezeu!

Cei cinci noi membri sunt: Emma Mălureanu, Andreea Rotaru, Elvira Petrovai, David Dincă și David Brăescu
Dumnezeu să vă binecuvânteze!

A consemnat, păstor Gabi Izsak

NEVOIA DE TREZIRE

Trăim într-o vreme în care tot mai mulți dintre noi, creștinii, suntem într-o stare de adormire spirituală, stăm liniștiți în zona de confort și ne împăcăm din când în când conștiința cu câte o vizită la Biserică sau cu câte o binefacere. În rest, suntem pasivi, ne ocupăm fiecare de lucrul și afacerile, sau de familiile noastre. Nu vreau să spun cu aceasta că nu trebuie să muncim, să învățăm sau să avem timp de calitate cu familia, ci vreau să spun că toate acestea nu sunt DESTULE și nu trebuie să reprezinte TOTUL pentru creștini. Psalmul 85:4,5 are o întrebare provocatoare pentru noi: „*Întoarce-ne iarăși, Dumnezeul mântuirii noastre! Încetează-ți mânia împotriva noastră! În veci Te vei mânia pe noi? În veci îți vei lungi mânia? Nu ne vei înviora iarăși, pentru ca să se bucure poporul Tău în Tine?*”.

E NEVOIE DE ÎNVIORARE

În această întrebare găsim două cuvinte importante: IARĂȘI și ÎNVIORA. Este de menționat faptul că fiii lui Core folosesc în acest psalm cuvântul „iarăși”, care înseamnă că ce se întâmplă atunci și ce se întâmplă acum nu este ceva nou, ci a fost pe vremea lor și se repetă din generație în generație, mereu și mereu. A fost o vreme în care creștinii erau plini de viață, erau activi, erau misionari și evangheliști, Îl mărturiseau pe Cristos cu orice ocazie. Se pare că am ajuns din nou în situația în care noi creștinii, și Biserica celor nou-născuți, să trebuiască să fie din nou ÎNVIORATĂ! Într-o altă traducere, cuvântul ÎNVIORARE („*revival*” în engleză) este tradus prin REVITALIZARE. Alte sensuri și traduceri folosite sunt: renaștere, reînviere, relansare, redeșteptare, resuscitare, înnoire, trezire, redeșteptare, dezmoțire...

E NEVOIE DE NAȘTERE DIN NOU

Cine are nevoie de renaștere (naștere din nou) și de regenerare ca să poată avea parte la urmă de înviere? Cine a trăit și trăiește în păcat, cine este mort (sau aproape mort) spiritual? Este nevoie mai mult ca oricând de Duhul Sfânt, care să ne „*injecteze*” din nou cu o doză mare de putere, ca să căpătăm din nou viață „*Căci Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, ci de putere, de dragoste și de chibzuință*” (2 Tim. 1:7), ca

să-L putem lăuda și mărturisi pe Domnul nostru, ca să ne putem duce mântuirea până la capăt. Când Duhul Sfânt ne trezește, el aduce în noi VIAȚA, ne dă energie nouă, putere nouă, ne dezmoțeste toate mădularele, și ne face mădulare vii în Trupul lui Cristos.

E NEVOIE DE TREZIRE

Cine are nevoie de trezire? Cum poate să fie lumea trezită și întoarsă la Domnul, și prin cine dacă noi CREȘTINII am adormit? Poate ai și TU nevoie de trezire și înviorare astăzi? Ce trebuie să faci? În 2 Timotei 1:6-10, Pavel îi scrie lui Timotei: „*De aceea îți aduc aminte să înflăcărezi darul lui Dumnezeu care este în tine prin punerea mâinilor mele. (...) Să nu-ți fie rușine, dar, de mărturisirea Domnului nostru, (...) ci suferă împreună cu Evanghelia, prin puterea lui Dumnezeu. El ne-a mântuit și ne-a dat o chemare sfântă, nu pentru faptele noastre, ci după hotărârea Lui și după harul care ne-a fost dat în Cristos Isus, înainte de veșnicii, dar care a fost descoperit acum prin arătarea Mântuitorului nostru Cristos Isus, care a nimicit moartea și a adus la lumină viața și neputrezirea, prin Evanghelia.*”

ACUM E NEVOIE!

Se pare că a fost o vreme în care eu și cu tine am fost odată plini de râvnă pentru lucrarea Domnului, dar am obosit. Este vremea să ÎNFLĂCĂRĂM din nou darul ce l-am primit spre slava lui Dumnezeu și spre folosul semenilor și fraților noștri. Dacă flacăra slujirii tale s-a stins, sau arde doar ca lumina de „*veghe*”, este vremea ACUM să ceri ca Duhul Sfânt să îți toarne din nou ulei în candelă, ca lumina ta să fie văzută de toată lumea. Nu lăsa ca focul Duhului Sfânt să se stingă în tine, ci trezește-te și fă lucrarea la care ai fost chemat, pentru că „*El ne-a mântuit și ne-a dat o chemare sfântă*” (2 Timotei 1:9).

Lasă-l pe Duhul Sfânt să lucreze din nou în tine și vei vedea în curând cum viața ta va căpăta din nou sens și valoare și te vei bucura în slujire și lucrare. „*Arată-ne, Doamne, bunătatea Ta și dă-ne mântuirea Ta!*” (Psalm 85:7).

MIHAI BORZE <http://www.apavietii.at/ro>

PRIMĂVARA

Valentin Popovici

*O, Doamne, cine oare se-aseamăna cu Tine,
Când pui în stropi de rouă sclipiri diamantine,
Și când trezești la viață din scorburi cenușii
Atâția muguri veseli în codrii și câmpii?*

*O, Doamne, cine altul ar mai putea să ceară
Naturii să se-mbrace în strai de primăvară?
Ce arhitect de faimă s-ar duce în zăvoi
Să facă lăcrămioare din salbe de noroi?*

*Și cine altul, Doamne, ar pune în câmpie
Covor de vioarele trezite de sub glie?
Brândușele frumoase să treacă prin polei,
Și prin zăpada rece să treacă ghiociei?*

*Doar Tu, Tu ai, Isuse, puterea învierii,
S-aduci în locul iernii fiorul primăverii
Iubirea să răsară ca florile de crini,
Din cioturile negre, din inimi de creștini!*

*Trezește azi poporul cu vânt de primăvară
Iubirea și cântarea, nădejdea să răsară!
Adu mireasma păcii, slăvite Creator
În inimile noastre cu har nemuritor!*

Tablou de primăvară

Simion Felix Marțian

*Pictează Cineva cu liliac,
Pe verde dând sclipiri violacee,
Și cu narcise, și cu flori de mac
De parcă-n apa verde-a unui lac
S-au spart în cioburi mii de curcubee.*

*Minunile numite simplu flori,
Purtând în ele câte-un strop de soare,
Nu-ncântă lumea numai prin culori,
Căci în potirul sărutat de zori
Mai poartă și miresme-mbătătoare.*

*Splendorile nu se opresc aici
Căci mâna ce pictează asfințituri,
Stropind și serile cu licurici,
Mai dirijează coruri mari și mici
De greieri, zumzete și ciripituri.*

*Aș vrea să sorb tot verdele din jur
Și cu petale să-mi îmbăt privirea,
Iar ciripitului un tril să-i fur,
Să mă înalț cu el către azur,
Purtând în gând și-n suflet nemurirea.*

*Pământu-ntreg este un șevalet
Unde pictează-o nevăzută mână,
Iar Cel ce poartă pensula discret
Și dirijează corul în concert
E Cel ce-a făcut... omul din țărână.*

*De-aceea nu mă mir, ci plin de-avânt
Mă-ntorc spre Tatăl meu zicând: „Divine,
Dacă-i atâta colorit și cânt
Și-atâta frumusețe pe pământ,
Cum va fi-n Cer, acolo sus, la Tine?”.*

(Titlu inițial: „Tablou de Mai”)

FRONTIERA

„EMIGRANȚI ÎN AUSTRALIA”

Sami Reșe

Trecerea Dunării în miez de noapte!

Ajunsesem la o distanță de o jumătate de oră de Dunăre, în plină noapte, cu o lună plină deasupra noastră. Ne-am oprit să nu fim văzuți și deodată auzim soldații. Era patrula, care trecea pe drumul de sub coasta dealului; după o oră trece din nou un soldat cântând, apoi o mașină și în urmă o bicicletă. Riscul era mare, dar într-un interval al patrulei trebuia coborât, umflat bărcile și să ne depărtăm în largul râului iute și rece, cât puteam mai mult. Se lăsase luna și pe Dunăre nu se mai vedeau umbrele. Câțiva au coborât la Dunăre să umfle bărcile. Spre marea noastră mirare, ghizii noștri aveau o barcă din cauciuc, doar de două persoane. A noastră era de patru persoane. Noi eram deja 11 cu toții. Ne-am grupat, așa că după miezul nopții ne-am urcat în bărcile de cauciuc. Cum bărcile erau prea mici nu au mai încăput și bagajele așa că au rămas pe mal cu gândul ca unul mai curajos, se va întoarce să la ia, ceea ce nu s-a mai întâmplat.

În panica plecării, am uitat acasă o paletă de la barcă, nu mă miră faptul că ne-au întors valurile Dunării de câteva ori. Cu adevărat, atunci, și nu numai, am avut acea intervenție divină pe care o imploram. Mai aveam doar puțin, se vedea malul celălalt, când am văzut lanternele celor ce ne căutau cu câinele. Bărcile noastre de cauciuc gata, gata să se scufunde, noi zece în două bărci cu capacitate de doar șase persoane. Acum eram așa de lipiți unii de alții, ne simțeam bătăile inimilor, care acum și aici se zguduiau în piepturile noastre. Ne-am adunat toate puterile vâslind cu mâinile, cu paletele în apa rece de aprilie. Acum se simțea acel ger, aer rece de la zăpadă. Situația era așa de tensionată mai ales când s-a întors barca cu noi în cursul apei. Încercam să nu pierdem din vedere pe ceilalți și aveam un singur gând, de a sări din bărci pe malul sârbesc, urcând în pădure. Și așa am făcut. Nu am auzit împușcături dar nici după bagaje nu ne-am mai întors. Acel cuvânt profetic din Isaia s-a împlinit atunci în dreptul nostru: „Așa vorbește Domnul care te-a făcut ...nu te teme de nimicdacă vei trece prin ape, Eu voi fi cu tine și râurile nu te vor îneca”. Frica a fost pe măsura împrejurării, dar bunul Dumnezeu ne-a păzit.

Spre orașul Bor

Malul sârbesc al Dunării era destul de abrupt, plin de măracini. Ne-am cățărat cu mare greu unul după altul până am ajuns la șoseaua care duce spre orașul Bor. Cum era o noapte cu lună plină, săream în șanț ori în boscheți ori de câte ori trecea o mașină, cu gândul de a ne depărta cât mai mult de zona de frontieră. Eram informați că în zona aceea locuiau mulți români, fiindcă zona aparținuse țării noastre înainte de război. Oamenii din zona frontierei erau obligați să denunțe orice fugar român. Noi ne feream să nu fim văzuți de localnici. Voiam să ajungem în Belgrad, pentru a ne preda autorităților ca să obținem intrarea în lagăr, în vederea emigrării în Statele Unite. Călătoream noaptea și ziua ne odihneam. Acum ne-a cuprins foamea, călătoream de 3 nopți în șir, doar cu ceva biscuiți și apa care o găseam în izvoare ori pâraie. Ziua ne abăteam de la șosea. Îmi aduc aminte de duminica aceea în care nu am mai putut înainta. Trecusem noaptea prin câteva tunele, eram plini de bătăături, cu bășici la picioare, având pentru atâta timp picioarele ude. Ne-am descălțat pe o potecă cu multe frunze. Oboseala peste măsură își spunea cuvântul.

Seara am pornit din nou la drum, după ce am găsit apă să umplem canistra de trei litri, pe care, slavă Domnului, careva a luat-o peste Dunăre, ca un mijloc de salvare (fiindcă nu știam cei mai mulți dintre noi nici să înotăm). Din nou săream în afara drumului ori de câte ori apăreau mașini pe șosea. Unul după altul, nu se auzea nimic decât sunetul picioarelor noastre cum le trăgeam după noi. Capul și corpul se înclinau mult în față, iar bielele picioare și-ar „fi luat liber”. Când intram în localități, deși era noapte, mai întâlneam și oameni pe drumuri, acum devenise tot mai greu, trebuia să găsim o altă metodă de-a ne ascunde în mulțime și totuși să fim împreună.

Pe la ora trei din noapte am ajuns la o localitate numită *Klococevac*. Am ocolit orașul și era să ne întoarcem înapoi; cu greu ne-am găsit direcția după luminile orașului și am continuat drumul. Începuse o ploaie rece de aprilie. Abia am găsit un loc de adăpost, abia ne-am putut ține pe picioare să nu adormim. La revărsatul zorilor, am găsit o prăpastie unde ne-am culcat, deși ploua. Am întins o foaie de cort (pe care cineva o salvase) și, acoperindu-ne cu ea, am dormit bine. N-a durat mult și ne-am trezit cu hainele ude până la piele, așa că, fiind prăpastia mare și departe de drum, am făcut foc, ne-am uscat hainele ori mai bine zis, le-am încălzit.

Unul dintre noi a plecat în căutare de hrană. Avea la el ceva bani, dinari. Pretinzând că e un șofer de cursă lungă a bătut la ușa unei case modeste. Dintotdeauna, oamenii săraci au un suflet mare, cunosc nevoia și sunt gata să ajute peste puterile lor. A deschis o măicuța gârbovită de timp, dar cu un suflet de regină. Ne-a dat o pâine ca o plăcintă mare, coaptă de curând, care de obicei se face din aluatul rămas în care se mai pune brânză cu mărar. Nu mai știu dacă avea brânză, știu doar că a fost o mare salvare pentru noi. Am împărțit-o, ne-am mai revenit, am primit energia de a călători mai departe.

La drum din nou, acum ziua. Am dat de un izvor unde ne-am spălat, noi și ce puteam spăla din haine. Ziua aceea era caldă, soarele ne privea cu plăcere, era același; el nu învățase granițele și nici nu băga în seamă împărțirile geografice, el încălzea pe cei buni și pe cei răi, respectând cu onoare legile Creatorului. După ce ne-am încălzit, am mulțumit lui Dumnezeu că vine primăvara. Timpul nu se oprise în loc, așa cum crezusem noi. Ajunși într-o localitate numită *Tanda*, am cumpărat din nou mâncare, de la săteni, am schimbat bani, cineva ne-a cumpărat bilete pentru *Bor*. Am găsit bunăvoința unor români de acolo care ne-au dat o adresă, dar când am ajuns, nu am găsit pe nimeni acasă. Am fost nevoiți să înnoptăm în gară din nou, mare pericol pentru noi, fugarii. Aici, unul mai tânăr dintre noi a fost luat la întrebări de poliție, iar noi când am văzut asta am ieșit afară, am căutat locuri de ascuns, unii am fugit nu departe în tufișurile din spatele gării. În noapte aceea, era să înghețăm. Ne-am lipit spate la spate și nu n-am mișcat de acolo până s-a făcut de ziua. Când ne-am trezit era înghețat pământul sub noi și bătea un vânt tăios de munte. Alții, mai norocoși, au sărit într-o groapă, nu știu cu ce scop era săpată, dar cum nu era prea adâncă au dormit mai bine scutiți de vântul de peste noapte.....
Va urma

Frontiera

INVITAȚIE

Cred că mai sunt mulți „frontieriști” români care își mai amintesc, (sau vor să-și mai amintească), lupta cu valurile Dunării, spaima trecerii peste fâșie, agonia disperată de a scăpa din cercul închis, suferințele de la *Popa Șapcă*, umilința îndurată la Biroul de pașapoarte, și alte amintiri care ne fac să iubim tot mai mult libertatea. Dacă ai o povestire despre FRONTIERĂ, dorim o să o publicăm în revista *Speranța*.

Avem o libertate temporară în Australia – țara noastră adoptivă.

Și ce va fi nu am cunoscut încă, dar vom cunoaște atunci când vom pași în Patria Cerească.

Dacă nu ești sigur că ai trecere liberă peste frontieră în Patria lui Isus, atunci tot chinul suferit să treci frontiera temporară a fost fără rost.

Grăbește-te la Biroul de Pașapoarte al lui Isus, doar El îți poate da viza permanentă de Cetățean al Cerului.

CAMBOGIA O ȚARĂ DEPĂRTATĂ DE AUSTRALIA DAR NU DE INIMA LUI DUMNEZEU

Fratele păstor Doru Mureșan a făcut un apel la Bisericele din Australia pentru o strângere de ajutoare în vederea construcției Bisericii din satul Phnom Den, Cambogia. Cu ajutorul Domnului s-a strâns până acum suma de \$1500.00, care v-a fi trimisă cât mai curând. *Oferta* rămâne deschisă, (chiar acum, în acest moment, am primit \$25.00 de la o bătrână pensionară, Domnul să o răsplătească).

Depunerile se fac în contul revistei *Speranța*:

Name: Romanian Speranta Association Inc.

Bank: National Australia Bank

BSB: 083214

Account: 879530941 (vă rugăm menționați: Cambogia).

NU EXISTĂ TRANSFORMARE FĂRĂ ASCULTARE

Păstor Dorel Brândaș

Nu există transformare fără ascultare. Dacă cineva crede că poate să-și schimbe viața fără să asculte de Domnul, se înșală. Sunt aproximativ 3 ani de când ne ducem în mijlocul orașului Melbourne să dăm mâncare celor care dorm pe stradă. Am avut oameni care au venit la mine și mi-au spus: „Eu vreau să-mi schimb viața, vreau să mă las de droguri, să mă las de băutură. Vreau să fiu un om normal, mă uit la voi și vă văd așa de fericiți, vreau să fiu și eu fericit”. Vă mărturisesc că pe câțiva dintre oamenii aceștia i-am primit în casa mea. Am putut observa că atunci când trebuia să-și ia doza de drog, nu puteai să-i stai în cale, tremura tot. Am încercat să vorbesc unuia dintre ei: „Vrei să-ți schimbi viața?”, l-am întrebat. „Vreau! Dar nu pot!”. Și i-am spus: „Tu nu poți, dar este Unul care poate să-ți schimbe viața, acesta este Dumnezeu”.

L-am dus în Biserică și întotdeauna când ajungea în Casa lui Dumnezeu, asculta predica prin traducere și-l vedeam cum hohotea în plâns. L-am spus din nou: „Ricky, nu te poate schimba nimeni, decât numai Dumnezeu! El cunoaște totul despre tine”. La care el a răspuns: „Pe mine nu mă cunoaște nimeni mai bine decât mă cunosc eu...”. Ce altceva să-i mai spun...?

„Cât sunt în lume, sunt Lumina lumii.”

După ce a zis aceste vorbe, a scuiapat pe pământ și a făcut tină din scuiapat. Apoi a uns ochii orbului cu tina aceasta și i-a zis: „Du-te de te spală în scăldătoarea Siloamului” (care, tâlmăcit, înseamnă: Trimis). El s-a dus, s-a spălat și s-a întors văzând bine.

Vecinii, și cei ce-l cunoscuseră mai înainte ca cerșetor, ziceau: „Nu este acesta cel ce ședea și cerșea?”. Unii ziceau: „El este”. Alții ziceau: „Nu, dar seamănă cu el”. Și el însuși zicea: „Eu sunt”.

Deci i-au zis: „Cum ți s-au deschis ochii?”.

El a răspuns: „Omul acela, căruia l se zice Isus, a făcut tină, mi-a uns ochii și mi-a zis: «Du-te la scăldătoarea Siloamului și spală-te». M-am dus, m-am spălat și mi-am căpătat vederea”.

„Unde este Omul acela?”, l-au întrebat ei. El a răspuns: „Nu știu” (Ioan 9:5-12).

Dragii mei, nu există transformare fără de ascultare. Lucrul acesta ni-l spune un orb despre care am citit mai înainte în Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta nu s-a întâlnit niciodată cu Mântuitorul, nu l-a văzut niciodată pe Învățătorul, pe Domnul Isus Cristos. El nu a avut posibilitatea să citească Scripturile, așa cum avem noi, pentru că era orb. Numai că acest orb a auzit și el câte ceva despre Isus, și ceea ce a auzit, puținul pe care l-a știut, l-a ajutat să vadă Lumina. Domnul Isus îl trimite să se scalde în apa Siloamului și el ascultă, se duce, se scaldă și își capătă vederea. De ce? Pentru că a ascultat de Domnul. Scriptura spune că ascultarea face mai mult decât jertfele. Ascultarea este cheia cu care Dumnezeu poate să elibereze. Prin ascultare, Dumnezeu poate să binecuvânteze o familie, poate binecuvânta o țară, o generație de oameni, poate binecuvânta o Biserică. Dacă ni se cere ceva, în zile ca acestea în care trăim, este să ascultăm de Domnul. Să ascultăm de glasul Lui chiar și atunci când nu ne place. Trebuie să recunoaștem că adeseori ne răzvrătim înăuntrul nostru, considerăm căile noastre mai bune decât căile lui Dumnezeu și chiar credem că noi știm mai bine decât știe Dumnezeu. Primim o lecție de la un orb de pe paginile Bibliei. Chiar și în lucrurile pe care noi le considerăm imposibile, merită să ascultăm de Dumnezeu și să ne încredem în Domnul nostru. Soluțiile lui Dumnezeu ne pot părea uneori fără sens, prea umiltoare pentru noi... Pocăința începe cu ascultare, prin zdrobirea eului nostru, a mândriei noastre.

După ce am fost transformați, de fapt după ce ne-am întâlnit cu Domnul pe cărarea vieții noastre, dragii mei, imediat revin și responsabilitățile. Fiecare dintre noi avem multe responsabilități. Ca și cetățeni australieni avem responsabilitatea de a vota. Ca părinți, de asemenea, avem responsabilități. Avem responsabilități în casele noastre, sau chiar în Casa lui Dumnezeu. Trăim o viață de responsabilități. Dar una dintre responsabilitățile noastre, fiind copiii ai lui Dumnezeu, este să-L mărturisim pe Domnul nostru Isus Cristos. Observați-l pe orbul nostru, ce face după ce a fost vindecat. El se întoarce acasă și vecinii zic: „Nu este el, dar seamănă cu el...”. Dar orbul vine și spune: „Eu sunt, nu seamăn cu nimeni, eu sunt, Unul care se cheamă Isus m-a vindecat, mi-a dat vederea...”, „Unde este?”, îl întreabă oamenii. „Nu știu, dar știu că-L cheamă Isus!”. Acest om mărturisește în fața fariseilor, mărturisește în Templu că Domnul l-a vindecat. Știți la ce concluzie am ajuns?

continuare la pag. 20

LUCRURILE MICI

Bob & Debby Gass

„...cine este cel mai mic între voi toți, acela este mare” Luca 9:48.

Sir Michael Costa (1808-1884), renumitul dirijor și compozitor, făcea repetiții. În timp ce corul a răsunat acompaniat de zeci de instrumente, interpretul la piculină (un flaut mic), socotind probabil că avea o contribuție așa de mărunță încât trecea neobservată în avalanșa aceea de sunete, s-a oprit din cântat. Deodată, marele dirijor s-a oprit și a strigat:

„Ce s-a întâmplat cu piculina?”. Sunetul aceluia mic instrument era necesar pentru armonie; și maestrul a remarcat lipsa piculinei atunci când nu s-a mai auzit.

Tot așa, pentru Dumnezeu, marele Dirijor al universului, niciunul dintre noi nu este lipsit de importanță. Uneori, cel mai mic și, aparent, mai neînsemnat, poate avea contribuția lui importantă și uneori, chiar decisivă. Și chiar dacă nu pare să aibă cine știe ce mare efect asupra altora, totuși marele Dirijor știe!

Într-o lume în care mulți umblă după lucruri mari care să fie vizibile în ochii tuturor, creștinul este chemat să rămână în poziția în care îl așază Dumnezeu. Cine este mulțumit chiar și cu lucrări neînsemnate, promovează armonia colectivă și lauda comună la adresa lui Dumnezeu.

Chiar dacă nu suntem vioara numărul unu în diferitele situații din viață, să fim încurajați că lucrurile mari nu pot fi posibile fără lucrurile mai mici. În fața lumii există multă nedreptate, dar Dumnezeu judecă toate lucrurile, mici și mari, cu dreptatea Sa perfectă.

„SĂ RĂMÂNEȚI CREDINCIOȘI DOMNULUI ȘI EL VĂ VA PURTA DE GRIJĂ”

Acesta este mesajul fratelui păstor Pitt Popovici, la împlinirea vârstei de 100 de ani, pentru credincioșii din România. Un salut special transmite păstorilor din Comunitatea Baptistă Timișoara.

La mulți ani binecuvântați, frate Pitt! Dumnezeu să vă păstreze în Harul Său!

Cu păstorul Samy Tuțac

Preoții cei mai de seamă și Fariseii, s-au dus împreună la Pilat, și i-au zis: „Dă poruncă, dar, ca mormântul să fie păzit bine până a treia zi, ca nu cumva să vină ucenicii Lui noaptea să-l fure trupul și să spună norodului: «A înviat din morți!»”.

Pilat le-a zis: „Aveți o strajă; duceți-vă de păziți cum puteți”.

Ei au plecat și au întărit mormântul, pecetluind piatra și punând strajă (Matei 27:62-66).

CRISTOS VĂ-NCUNUNEAZĂ

Ioan Luca-Daniel

Nu poți sigila Piatra - Stânca din vecie,
Nu poți sigila Piatra - Luceafăr, Apă Vie,
Nu poți sigila Piatra - Mielul de pe cruce
Nu poți sigila Piatra - nici Leul care viață,
prin moarte ne aduce!

Nu poți opri planeta din goana-i zbuciumată,
Nu poți închide timpul sub stânca cea de lut,
Nu poți să pui o strajă s-oprească ÎNVIEREA
Nu poți sta împotriva Celui de trei ori Sfânt!

Ce-ai vrea să faci straja? S-oprească pe Cristos?
Puterea ÎNVIERII cu arma s-o ții jos ??
Când stelele exultă, cântând de bucurie,
că-n straja dimineții Cristosul va să vie?!

Pilat și Marii Preoți, cum datu-v-a prin gând
Pe Cel Atotputernic să-L țineți în mormânt??

El - Pâinea vieții noastre,
Păstorul blând de oi,
El - creator de astre
Jertfitu-S-a sub astre
Să ne-nvie pe noi!

Voi - fii ai dimineții,
Voi - miei de jertfă-n lume,
Luceafărul răsare!
Cu candela iubirii
Ieșiți-I acum în cale!

Pecete...
piatră rece...
mormânt, sigil și strajă
sunt toate o nimica...
CRISTOS VĂ-NCUNUNEAZĂ!

Sursa: www.ioanciobota.wordpress.com

Deși aceste interogatorii nu erau deloc ușoare, eram bucuroasă de decizia pe care o luasem să mă implic în lucrarea de primire și distribuire a Bibliilor. Îmi dedicasem viața Domnului Isus și slujirii Lui și nu regretam deloc decizia pe care o luasem cu câțva timp în urmă de a fi gata să-mi dau și viața pentru El și pentru lucrarea Lui.

Ședeam acolo, uitându-mă la el cum tremura de mânie și îl compătineam pentru încercarea lui de a mă intimida și de a mă impresiona cu puterea pe care o avea. Știam că nu avea mai multă putere decât atât cât îi îngăduia Domnul meu... Știam că mă pot odihni și pot rămâne liniștită în brațele Dumnezeului meu care le controla pe toate, inclusiv pe acest om care încerca să-și asume atotputernicia asupra vieții mele.

Martți și miercuri seara am fost din nou la ei și interogatoriile continuau din diferite unghiuri. Ceea ce m-a surprins era că domnii mă lăsau să merg dimineața în mod normal la serviciu, să-mi pun treburile la punct, iar de la serviciu trebuia să mă duc direct la ei, după ora patru și jumătate. Alteori, veneau ei să mă ia, mai devreme. Nu aveam timp să trec pe acasă. Totul era calculat să pot ajunge acolo la ora respectivă. Orele obositoare de la serviciu, când trebuia să alerg și să-i aprovizionez pe cei șaptezeci de lucrători cu cele necesare lucrului din ziua respectivă, plus orele lungi de interogatoriu și cele în care eram lăsată singură în tăcere în camera aceea sumbră, erau destinate să mă obosească și să mă stoarcă de orice vlagă. Dar, într-o seară, pe neașteptate, ușa se deschide și Genovieva a fost lăsată să intre în camera unde eram eu.

- Oh, ce surpriză, Genovieva! Mi-am deschis brațele și am cuprins-o cu mare bucurie, ridicând-o în sus. Colonelul se uita la noi, stupefiat de manifestarea noastră de dragoste și prietenie sinceră și ne întreabă:

- De cât timp nu v-ați mai văzut, fetelor? M-am uitat la el, apoi la Genovieva și i-am zis zâmbind descărcată parcă de o mare tensiune:

- De aseară, domn' colonel. Colonelul a dat din cap, surprins de răspunsul meu, și a continuat:

- Și vă puteți bucura așa de mult, când vă vedeți după doar o zi?

- De ce mu? Mai ales în locul acesta, i-am răspuns eu, iar *tovarășul* și-a adus aminte că trebuia să mai facă ceva, și ne-a lăsat pe amândouă singure în camera aceea, care s-a luminat parcă de bucuria întâlnirii noastre.

Genovieva mi-a făcut un semn discret cu degetul la gură și am înțeles că nu trebuie să vorbim despre locul acela, nici de felul în care au decurs interogatoriile din ziua aceea. Era mai mult ca sigur că doi ochi ori o bandă de magnetofon înregistra, undeva, convorbirea noastră. Așa că am început să cântăm o cântare nou apărută:

*Domnul bate la ușa ta,
Tu să-l deschizi, tu să-l deschizi!
Azi primește-L, nu-L refuza,
Îți vrea salvarea ta!*

N-am apucat să cântăm refrenul, că ușa s-a deschis larg, iar *tovarășul* colonel s-a răstit înfuriat la noi cu o furtună de cuvinte:

- Dar unde vă treziți, măi fetelor? Ce faceți aici? Asta-i sală de repetiție? Sau vreți să ne convertiți la credința voastră? Vouă chiar nu vă e frică de nimic? La uită-te la ele! Le lași un pic să se mai recreeze și ele cântă! Noi ne uitam la el și zâbeam.

- *Tovarășe* colonel, asta facem noi și când ne adunăm la Biserică. Cântăm și ne rugăm. Ne rugăm și pentru dumneavoastră și pentru conducătorii țării noastre..., a început Genovieva să-i spună cu o

îndrăzneală pe care numai Dumnezeu ți-o mai poate da în locul acela.

- Gata, gata, lasă-mă cu chestiile astea! Nu reușiți voi să mă convertiți pe mine. Dar, uite, e deja târziu. S-a făcut nouă, mergeți acasă și vom continua mâine.

Joi, după orele de serviciu, cu greu mi-am târât picioarele pe scările clădirii Securității din Copou. Întregul meu trup simțea revoltă împotriva a ceea ce urma să mi se întâmple iar în locul acela. Mintea mea s-a dus din nou spre timpul acela pierdut, fără sens, în aceeași cameră, unde eram întrebată aceleași lucruri și amenințată cu aceeași ani de închisoare.

- Spune-mi ce scria în manuscris, că doar l-ai semnat. Cine și când i l-a dat *străinului*? Spune și te lăsăm în pace. Tu sigur că l-ai citit dacă l-ai și semnat, îmi repeta mereu aceeași frază colonelul. Hai, spune ce scria în el. Voi ar trebui să-l știți pe de rost până acum și nu m-aș mira să-l găsim, tipărit, pe undeva, prin casele voastre.

Nu i-am răspuns la nici una din aceste întrebări și iar m-a lăsat singură aproape un ceas...

A mai trecut o oră, în care am auzit doar uși deschise și saluturi de plecare. Era sfârșitul zilei și majoritatea funcționarilor de la birouri plecau acasă. La un moment dat am avut impresia că am rămas singură în toată clădirea aceea. Se întunecase afară, iar becul din tavan dădea o lumină gălbuie. Nu se mai auzea niciun zgomot, nicio voce. Era Joia Mare, înainte de Duminică în care urma să sărbătorim Învierea Domnului nostru Isus Cristos, în limbajul nostru popular, Sfintele Paște.

Îmi venea tot mai greu să-mi alung descurajarea, mai ales că știam că în seara aceea, Biserica noastră urma să participe la Cina Domnului. Ce mult aș fi vrut să fiu și eu cu frații și surorile mele la masa Domnului! Poate că ar fi fost ultima Cină, luată înainte de o despărțire lungă și dureroasă. Tovarășul colonel mă amenința cu cincisprezece ani de închisoare pentru semnarea unui document.

Toată săptămâna fusesem chemate zilnic la Birourile Securității, iar Biserica avea săptămână de rugăciune înainte de Paști. Frații și surorile se rugau pentru noi cu lacrimi, și pot spune că simțeam rugăciunile lor. Dar, în seara aceea, aș fi vrut cu orice preț, să fiu acolo, printre cei ce sărbătoreau și comemorau moartea și învierea Celui ce ne-a mântuit și a iertat păcatele noastre cele multe și urâte. Nimic nu se schimbaseră în cele patru zile de interogatoriu: aceeași cameră, aceleași întrebări, aceiași oameni. Ba, mai mult, aveam sentimentul că, în curând, într-una din aceste seri sumbre, reci și singuratice, nu voi mai fi lăsată să plec acasă și voi rămâne aici, undeva, pe la subsol, fără să mai văd lumina zilei. Ce bine ar fi să ne lase să plecăm în seara asta mai devreme, ca să

prindem și noi Serviciul de la Cina Domnului. Poate e ultima Cină... pentru o vreme mai îndelungată.

Când ușa s-a deschis brusc, eram gata să-i spun dorința mea. M-am ridicat în picioare și am pășit spre el fără să-i mai dau șansa să se așeze pe scaun și i-am spus:

- Tovarășe colonel, este joi seara. Acum două mii de ani Domnul Isus a fost răstignit pe cruce și a murit pentru păcatele noastre ale tuturor. Noi, creștinii, sărbătorim acest lucru, și, în seara asta, avem un serviciu special la Biserică. Este Cina Domnului și vrem și noi, Genovieva și cu mine, să ne împărtășim cu trupul și sângele Lui, împreună cu frații și surorile noastre din Biserică. Aceștia se roagă și postesc pentru noi de atâtea zile... Vă rog frumos să ne lăsați să plecăm mai devreme în seara asta. Știu că vor veni zile mai grele pentru noi și că ne pregătiți o sentință destul de grea. Totuși, am vrea să mai participăm o dată la acest serviciu de închinare la Biserică.

Vocea mea tremura și ochii mi s-au umplut de lacrimi.

- Vă rog frumos, tovarășe colonel, lăsați-ne să plecăm. Colonelul se uita la podeaua murdară și din nou la mine:

- Ai înnebunit, Silvia? Vrei să mă convertești pe mine? Ce ai zis? Că Biserica se roagă pentru voi? Deci, toată Biserica știe că sunteți aici? Cine mai știe că sunteți aici? Câtă lume știe că voi sunteți chemate zilnic la Miliție?

- Nu știu, domn' colonel, câți știu... Dar prietenii noștri de la Biserică știu, familiile noastre știu că suntem aici, și, când trecem prin felurite încercări, noi cerem și altor creștini să se roage pentru noi. În rugăciune stă puterea și părtășia noastră. În loc să-mi răspundă, ca de obicei, cu dispreț și mânie, colonelul îmi vorbi pe un ton cu totul diferit, politicos:

- Cu alte cuvinte, vrei să-mi cereți să vă las mai devreme ca să mergeți la Biserică? Mă întreba ca și cum nu-i venea a crede ce aude. Eu aș fi vrut să se uite în ochii mei, dar nu s-a uitat, și-a întors privirea înspre fereastră, fără să spună nimic. Apoi, dintr-o dată, s-a întors spre mine și m-a întrebat:

- Este șapte și jumătate, crezi că veți mai putea ajunge l-a timp?

O rază de nădejde îmi străpunse inima. Nici nu mai puteam vorbi, așa că am dat afirmativ din cap.

- Se pare că am înnebunit și eu cu voi, zise el, dar vă duc eu la Biserică în seara asta, cu mașina, ca să nu întârziati prea mult. Apoi, revenind la tonul normal al interogatorului, se întoarse spre mine cu o privire foarte serioasă și îmi strigă:

- Dar mâine dimineață, îmi sunteți aici la prima oră!

Va urma

I am thankful

(Young Miruna Iuga addresses The First Romanian Baptist Church for The first time)

I was asked to speak and share something with everyone tonight. I will be speaking in English for it is easier for me to talk and express myself. To be honest I was nervous because I didn't know what to share or say. I kept complaining to myself about what am I going to say and why did I agree to do it? And while I was complaining to myself, God spoke to me and gave me the thought, *Why am I complaining? Why am I not thankful for being given the opportunity to praise God in front of the Church? And why haven't I done something sooner?*

I then realized how wrong my thought process has been. This wasn't a burden, but an opportunity and a blessing. Which led me to think about a few things I am thankful for that I never really gave much thought of before.

I am thankful for my Romanian Church and Community and being able to be surrounded by amazing people.

I am thankful that I can speak another language.

I am thankful that I am not a mute but able to talk and praise God.

I am thankful for colours. Could you imagine if we didn't have all these beautiful colours around us? And everything was dull and boring?

I am thankful for flowers and their unmatched beauty.

I am thankful for the variety of different delicious foods. I always imagine what it would be like if we only had one type of food we could eat for the rest of our lives.

I am thankful for the way God designed our bodies, how they function in such amazing ways. We don't even need to think about some things and our body does them automatically. Like blinking and breathing, could you imagine if we had to constantly remind ourselves to breathe and blink?

I am thankful for being able to choose and pursue my own career that I am interested in, and not forced to do something I don't like.

I am thankful for my mistakes and being able to grow and learn from them.

I am thankful for my flaws so I can remember that no one is perfect, except God.

I am thankful that God made each and every one of us different and special.

I am thankful for our youth leaders, that spend their time with the youth and helping us in our walk with God.

I am thankful that God created me in this day and age with all the amazing technology and discoveries.

I am thankful for being asked to speak in front of the Church to praise and worship God.

I am thankful.

Amin.

PILULE PENTRU SUFLET

„Toate își au vremea lor și fiecare lucru de sub ceruri își are ceasul lui (...)
Orice lucru El îl face frumos la vremea lui” (Eclesiastul 3:1, 11a).

Totul este stabilit de Dumnezeu - vremurile de bine și de ridicare, ca și cele de tristețe și de așteptare.

Noi nu le putem grăbi sau ocoli oricât am încerca. Revelația importantă din acest pasaj este că **El face frumos orice lucru** din anotimpurile vieții noastre. Într-adevăr, El este cu noi în tot și prin tot ce trecem. Chemarea pentru noi este să avem credință în momentele mai puțin favorabile. El a pregătit ceva frumos chiar și în acele vremuri de încercare.

Denisa Bărbulescu

DOUĂ VEȘTI BUNE DIN CÂMPUL DE MISIUNE

Peter Mituțoiu

O veste este, și mulțumesc Bisericii că a participat în efortul acesta, că am cumpărat ecograful pentru Policlinica din Cluj. Ecograful a costat 40.000 de euro. Prin Bunătatea lui Dumnezeu, compania germană ne-a dat o reducere de aproximativ 20.000 euro.

O altă veste bună este referitor la cursul pentru păstori pe care l-am organizat în Uganda. Din 70 de păstori care au început cursul, 65 l-au terminat. Ca urmare a acestui succes, Biserica Penticostală din Viena a preluat acest efort și la fiecare trei luni s-au dus câte un grup de păstori în Uganda și au continuat cursuri intensive de câte o săptămână sau două. Cursurile sunt coordonate de o universitate americană care, la sfârșitul cursurilor, le oferă absolvenților o diplomă. Această diplomă este foarte importantă în Uganda pentru că păstorilor li se dă o mai mare autoritate atunci când merg în sate să predice

Evangelhia. Rugați-vă și pentru lucrarea aceasta.

Oamenii, cei din afara lumii vestice, sunt flămânzi după Cuvântul lui Dumnezeu și trebuie să ajutăm și în privința aceasta. Chiar și între noi, sunt oameni bolnavi care nu pot veni la noi și ar trebui să mergem noi să-i căutăm.

Uniți-vă în a face binele, pentru ca oamenii să ajungă să-L cunoască pe Dumnezeu din faptele voastre.

Corespondent Iacob Cerbu

BISERICA HARUL - La Dorcas Street South, Melbourne. Cu Dumnezeu, cu oamenii lui Dumnezeu, printre oamenii care au nevoie de ajutor...

De la corespondenta Sara Văran

SCRISOARE CĂTRE SAMARITEAN

Christian Dume

Ridică-mă când mă găsești căzut
În pustiirea rătăcirii mele
Și pieptu-mi stă zdrobit de pietre grele;
Să știi că eu atâta am putut...

Ridică-mă de-s prins între tâlhari
Cu ochii scurși de lacrimi și durere,
Când tot ce-am reușit a fost cădere
Și pradă de negoț între samsari.

Ridică-mă când mă găsești lovit
Pe drumuri părăsite sau în stânci,
Nu mă lăsa să mă târăsc pe brânci;
De la-nceput eu știu că m-ai iubit.

Ridică-mă chiar de-s aproape mort,
Prins în butuci și negre suferințe;
Să știi că-n Tine mai răzbesc dorințe
Și ca un foc în suflet eu Te port.

Ridică-mă și du-mă înapoi
În locul unde Tu m-ai cucerit,
Iar eu unde am spus că-mi ești iubit;
La Golgota, să fim iar amândoi!

IN MEMORIAM

Un gând de mângâiere și sincere condoleanțe îndureratei familii Achetrăriței, pentru pierderea scumpei noastre soră în Cristos, Elena Achetrăriței, decedată la 21 Septembrie 2018, în vârstă de 82 de ani.

ȚÂNȚARI

Dionisie Giuchici

la priviți ce mici jivine, înarmate cu seringi,
Care te atacă noaptea, după ce lumina stingi.
Orișicât ți-acoperi fața, reactoarele pândesc
Și de sus de prin tavane peste tine năvălesc.

Spiridușe necurate care bâzâie ciudat!
Gălăgia lor stridentă te ridică sus din pat.
De aici și vorba vine: „nu mă bâzâi la cap” ...
Bietul om mereu se-ntreabă:
„de țânțari cum să mai scap?”.

Pune-ți la ferestre plasă, cumpără-ți un spray acid,
Și pulverizează totul pe tavane și pe zid.
Lichidează-i pe vampirii cu aripi și trompe fine
Care ți-au mușcat soția, și copiii, și pe tine.

Iar în urmă somnul dulce, vise sfinte până-n zori;
Dar întâi, pe toți țânțarii de prin casă să-i omori.
Credinciosule ascultă și dă tuturor de veste,
Că și partea sufletească are camere, ferestre.

După cum simțim durerea sau pe față sau pe frunte,
Tot la fel vrăjmașul vine cu păcate mai mărunte.
Lucruri fără importanță, noi le denumim țânțari,
Și mai zicem: „Nu te teme, astea nu-s păcate mari”.

Dar, vedeți, o mică pată pe un alb imaculat
Strică toată frumusețea, căci păcatul e păcat.
Un grăunte de otravă te coboară în pământ.
Nu-i de joacă cu păcatul, Domnul Dumnezeu e Sfânt.

Sită la fereastră, frate, ni se cere să lipim
Ca să nu pătrundă duhuri, să ne-nțepe, să murim.
Domnul a vorbit adesea cu aleșii ucenici
Și a zis că în credință avem fapte mari și mici.

Însă cine se ferește numai de păcate mari
Poate într-o zi să moară înțepat de mulți țânțari.
De aceea scoate spray-ul în căsuță, prin unghere,
În această acțiune, rugăciuni și post se cere.

Căci păcatele mărunte, care nouă ni se par
Sunt țânțarii cu otravă care ne lipsesc de har.
De aici celebra vorbă comparată cu țânțarul,
Că o buturugă mică poate să răstoarne carul.

Mușcătura lor infectă lasă urme penetrante
Căci păcatele au ace otrăvite, iritante.
De aceea unge-ți fața cu balsam din Galaad
Leacurile Cărții Sfinte te vor mântui de iad.

Și urechile și ochii și întregul caracter
Pune-le balsamul veșnic, Duhul Sfânt venit din cer.
Ca să nu-ți mai fure pacea, dobândită în Cristos
Mari sau mici otrăvitoare, gânduri fără de folos.

Căci vedeți, o mică găză, un țânțar neînsemnat,
Nu te lasă toată noaptea să te odihnești în pat.
Tot la fel și pofta mică, un țânțar, un duh străin,
Îți va tulbura tot cerul, conștiința de creștin.

Vei simți dureri cumplite ca și scoica de mărgean
Când o-nțeapă, o irită, bobul de nisip, dușman.
Elefantul ne înfrică, sau un leu - păcate mari,
Dar să știți că multă lume a murit și de țânțari.

Sau ridici o piatră mare, sau un sac de chilimbar,
Greutatea e aceeași, împărțită pe cântar.
Zburătoarele nocturne, duhurile, cât și tina
Ambele dispar deodată, când zăresc venind lumina.

Răul fuge de sfințenie, de prezența lui Cristos,
De creștinul care arde ca și farul luminos.
De aceea fiți lumină, puneți la ferestre site
Ca să fugă, să dispară negricioasele urâte.

Iar de cumva totuși intră și mai zbârnâie vreun ins,
E dovada că în tine sfeșnicul e-aproape stins.
Când te tulbură țânțarii, cum te-ai așezat în pat
Amintește-ți și de suflet dacă e asigurat.

Binecuvântat să fie Tatăl nostru Dumnezeu
Care ne păzește viața de puterea celui rău.
Binecuvântat să fie Tatăl, Fiul, Duhul Sfânt,
Care ne păzește viața de „gângăni” pe pământ

NU EXISTĂ TRANSFORMARE FĂRĂ ASCULTARE

Păstor Dorel Brândaș

(continuare de la pag. 14)

Noi am plecat din țara noastră pentru că, spuneam noi, aveam piedici în a-L mărturisi pe Isus. Am ajuns aici unde este libertate, dar, a-L mărturisi pe Domnul, de multe ori înseamnă a fi batjocorit de alții, de colegii de școală, de cei pentru care lucrezi... De multe ori mărturia noastră înseamnă excludere din societate, pierderea unor poziții. Dar am realizat că se merită a-L mărturisi pe Domnul cu orice preț. Se merită să spunem și altora despre credința noastră, indiferent cum suntem etichetați.

Frați și surori, când suntem marginalizați de cei din jurul nostru, poate chiar de cei dragi, când s-ar părea că nu mai suntem de folos pentru alții, Domnul nu ne lasă singuri, El ne găsește așa cum l-a găsit pe orb la Templu, când l-a întrebat: „Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu?”. Domnul Isus nu ne părăsește niciodată, rămâneți cu acest gând: „Când alții nu vor să vă mai cunoască, poate își bat joc și vă iau în derâdere, nu sunteți singuri, El este alături de noi întotdeauna”.

PRĂJITURĂ CU SPUMĂ DE MERE

INGREDIENTE

Pentru blat:

2 ouă
60 g. zahăr
60 g. făină

Pentru spuma de mere:

500 g. mere
sucul unei jumătăți de lămâie
25 g. unt
3 linguri zahăr
2 lingurițe scorțișoară
160 ml. smântână
4 g. gelatină

Pentru sosul caramel:

50 g. zahăr
40 g. unt nesărat
200 ml. smântână
4 g. gelatină

Pentru servit:

100 g. alune prăjite

Pentru cititoarele noastre, o rețetă ușoară potrivită în orice anotimp, ieftină, cu o combinație iubită de mulți - mere, scorțișoară, caramel. Yum-yum!!!

Poftă bună

MOD DE PREPARARE

- 1. Pentru blat**, se mixează gălbenușurile cu zahărul, iar albușurile se bat spumă. Se adaugă spuma peste crema de gălbenușuri. Se cerne făina direct în vas și se amestecă ușor. În tava tapetată cu hârtie se pune aluatul, se întinde în cerc sau pătrat (după cum e forma de copt) și se dă la cuptor pentru 10-12 minute la temperatura de 180°C. Se lasă să se răcească și apoi se reazăză foaia în tava în care s-a copt.
- 2. Pentru spuma de mere**, se dizolvă gelatina, iar merele curățate și tăiate bucăți se pun într-o tigaie cu untul, zeama de lămâie, scorțișoara și două linguri de zahăr. Se acoperă și se lasă pe foc (aprox. 15 min.) pentru ca merele să se înmoaie și să se îngroașe. Apoi, se mixează într-o pastă și se amestecă cu gelatina. Se amestecă bine și se lasă să se răcească. Smântâna și o lingură de zahăr se bat într-o frișcă moale și se adaugă în amestecul de mere complet răcit. Se pune peste blat, se nivelează și se dă la frigider.
- 3. Pentru sosul caramel**, se dizolvă gelatina, iar zahărul se caramelizează. Separat, se încălzește smântâna și se toarnă peste zahărul topit. Se trage de pe foc, se pune untul și se repune pe foc pentru a se omogeniza și întări. Se adaugă apoi gelatina, se amestecă și se lasă să se răcească.
- 4.** Se scoate prăjitura din frigider, se toarnă sosul caramel și se dă la rece pentru 4 ore. Se servește presărată cu alune prăjite, nucă prajită, coconut, sau orice avem la îndemână (pentru tăvi de copt mai mari, dublați cantitățile).
<https://retete.unica.ro>

DE CE A PREFĂCUT DOMNUL ISUS APA ÎN VIN?

Păstor Viorel Iuga

Foarte mulți cunosc și se folosesc de împrejurarea istorisită în Ioan 2, dar nu vor să vadă că răspunsul este tot acolo. Ioan spune: „... **El Și-a arătat slava Sa, și ucenicii Lui au crezut în El**” (Ioan 2:11). Să nu uităm că Domnul Isus a făcut un vin care i-a adus pe oameni la a-L slăvi pe Dumnezeu. Un vin care a trezit. Un vin din apă prin rostirea unei rugăciuni. În acest fel avem și noi dreptul să facem vin.

Dacă vrei să consumi un astfel de vin, oprește-te din citirea acestor rânduri, du-te și pune apă într-un vas, roagă-te lui Dumnezeu să îl transforme în vin sau în ce ar vrea El să bei și bea până nu mai poți. **Însă dacă Domnul v-a lăsa apă, atunci folosește-o, fără alte comentarii, ci cu mulțumire.**

Din colecția fratelui Emanuil Căiță - Mândră

Studiază în Australia!

- înscriere la facultate sau master
- aplicații pentru viză de student
- asistență GRATUITĂ de la A la Z

Ștefan

T: 0434 542 030

E: info@hello-aussie.com.au

No one in the world sells more real estate than **RE/MAX!**
Thinking of selling, buying or investing in real estate?
Give MARGARET a call for an obligation free, expert market assessment,

ALL SUBURBS!

Re/Max Property First
Office: 119-121 Hawthorn Road
Caulfield North

Mob. 0413 246 294
margareta.mulici@grantsea.com.au

MÂNCARE ȘI GOGOȘI PENTRU SUTE DE COPILAȘI!

Sâmbăta avem harul de a hrăni câteva sute de copii flămânzi din satul Rubuguri. Fetele au pregătit cu mare bucurie gogoși delicioase și hrană caldă pentru copilași. Bucuria micuților a fost și mai mare fiindcă pentru cei mai mulți dintre ei aceea a fost singura masă din ziua respectivă.

Dacă dorești să te alături Misiunii Speranța și să ajuți acești copii să beneficieze de hrană, donează în următoarele conturi, specificând la detaliile plății: „Hrană Copii Uganda”.

*Conturi deschise la Banca Transilvania

ASOCIAȚIA MISIUNEA SPERANȚA

CUI 11129699

RON: RO52 BTRL 0670 1205 U994 53XX - lei românești

EUR: RO27 BTRL 0670 4205 U994 53XX - euro

USD: RO76 BTRL 0670 2205 U994 53XX - dolari americani

GBP: RO59 BTRL GBPC RT00 U994 5301 - lire sterline

*Banca Transilvania

Agenția Ambient, Cluj Napoca, Str. Traian Vuia nr. 140, România

Cod Swift: BTRL RO22

Travel counsellors →

With us... it's personal

Whatever your reasons for travelling, I can arrange it from start to finish.

Please contact me for all your Leisure and Business Travel needs. I am available to meet you at a convenient time - even outside of normal business hours.

I look forward to hearing from you.

Mihaela

Mihaela Gale

Ph. 0449 544 987

Email: mihaela.gale@travelcounsellors.com.au

[@travelcounsellors.com.au](mailto:mihaela.gale@travelcounsellors.com.au)

Speaking both Romanian and English, I have many years' experience in the Travel Industry.

TIPĂREȘTE PRIN REVISTA SPERANȚA

Oferim servicii de tipărire prin Revista Speranța la prețuri rezonabile. Tipărește-ți orice materiale de reclamă, flyers, newsletters etc., pentru organizația unde lucrezi, prin **Revista Speranța**.

Se va face o estimare a costului și în același preț se include trimiterea prin poștă la orice adresă din Australia.

Pentru mai multe detalii, email: AdrianBuzgau@gmail.com

Doublesstudio Videography

Contact: Cristian Ștefănuț
Doublesstudio@iprimus.com.au
Mobile: 0404 112631

We are a corporate and editorial film maker and videographer with extensive international experience, specializing in weddings, family events, sports, news and live transmission.

Doublesstudio Videography believes that everybody deserves the chance to have their wedding or any important event professionally recorded to cherish the memories. That's why we can accommodate any budget.

Welcome to Vass Porumb Photo Studio

V
A
S
S
P
H
O
T
O
G
R
A
P
H
Y

If you are looking for a professional photographer in Melbourne, we are here to help you. Whether you are looking for a wedding photographer who can help you to have the best day ever, or family portrait, baby, baptism or any event photography, we have the skill and expertise to ensure you will love the results.

Contact:
Mobil 0407 250 846
Email: info@vassphotography.com
Website www.vassphotography.com

ACCOUNTING,
TAXATION &
ADVISORY SERVICES

Email: office@cgdpartners.com.au

For exceptional business results, talk to our friendly tax specialists today. We'll help you discover better tax strategies and provide timely business support.

Our real value is in the tailored advice, planning, consulting and research we offer. Take advantage of our strong technical skills and up-to-the-minute knowledge of tax solutions and tax strategies for your business.

TRAIAN SECARĂ - MINISTER OF RELIGION

Ziua căsătoriei este o zi importantă în viața ta. Fă din această zi o zi de neuitat. Eu pot să-ți fiu de ajutor. Am fost ordinar ca *Minister of religion* și officiez căsătorii civile și religioase în Australia de peste 20 de ani.

Telefon: 0407-708-887
Email: tsecara@hotmail.com

A Romanian favourite that's nourishing and easy to prepare.

Other products in our range include: Cornulețe, Mittel, Honey Slice, Sarmale and Aqua Carpatica.

Available at select continental deli's. Ask your local deli to stock us or contact us for more information.
romaniantradition.sa@gmail.com

Cafe Transylvania

*Original recipes,
Fresh and delicious*

We make birthday cakes. Everything served in the premises is home made. We make reservations for birthdays or any occasion. Our program is:
Tue to Thu: 9am - 5.30pm
Fri and Sat: 9am - 9pm
Sunday: 9am - 6pm
DELIVERY! (Condition apply)

Shop 4 Spring Square, Hallam,
VIC 3803,
Phone number:
03 9796 5227, 04 3216 2907
kate@cafetransylvania.com

ASCULTĂ MURMURUL PĂDURII

Puiu Chibici

*Ascultă murmurul pădurii
Și frunzele ce blând foșnesc,
Privește farmecul naturii
Și florile cum înfloresc.*

*Ascultă susurul cel tainic,
Al râului ce curge lin,
Privește-i mersul său năvalnic
Și mlădierea-i de satin.*

*Ascultă cântul ciocârliei
Și al păsărelelor sfânt tril,
Ascultă vântul ce adie
În diminețile de April.*

*Privește Luna-n miez de noapte
Și stelele în jocul lor,
Sclipind ca niște nestemate
Sub albul fin al norilor.*

*Ascultă-ți inima cum bate
Fără-ncetare, ceas de ceas
Și-ntreabă-te: „Acestea toate,
Cui îi dau slavă fără glas?*

*Cine-i Acel ce poruncește
Și e în toate ascultat?
Cine-i Acela ce domnește
Și cine cerul l-a creat?”.*

*Doar Unul fără-asemănare!
Un Ziditor fără egal
Ce pune totul în mișcare,
Un Meșter mare, genial!*

*El, singur vrednic de-nchinare,
Preasfânt și binecuvântat,
Stăpânul, Domnul, Sfântul soare,
De nemurire-nconjurat.*

*Să-L recunoască orice suflet
Și să-l dea slavă neîncetat,
Prin vorbă, faptă și prin umblet
Acestui Domn adevărat!*

*Numele Lui este iubire,
Iehova, Tatăl Dumnezeu,
Iertare, Pace, Mântuire
Stăpân pe-ntregul Empireu!*

*Apleacă-te, amicul meu,
Până în praf, pân' la pământ,
Și hai să spunem, tu și eu:
„Fii lăudat, Părinte Sfânt!”.*